

Arrest

nr. 157 929 van 9 december 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X
 2. X
 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige
 kinderen X, X, X, X, X en X
 3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X en X in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X, X, X, X en hun meerderjarige zoon X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 30 maart 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 maart 2015, tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VERSTRAETEN die *loco* advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste en tweede verzoekende partij dienen op 20 oktober 2008 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 19 november 2009 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna verkort: de commissaris-generaal) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De eerste en tweede verzoekende partij dienen een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort: de Raad). Bij arrest nummer

41 079 van 30 maart 2010 bevestigt de Raad de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 13 januari 2015 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris (hierna verkort: de gemachtigde) om de vijfde aanvraag van verzoekers van 17 november 2014 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet) onontvankelijk te verklaren. Er wordt tevens beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, betekend aan verzoekers op 29 januari 2015.

Op 13 februari 2015 dient de derde verzoekende partij, de thans meerderjarige zoon T. K. in eigen naam, een asielaanvraag in, en op 16 februari 2015 dienen de eerste en tweede verzoekende partij een tweede asielaanvraag in. Op 3 maart 2015 beslist de commissaris-generaal tot weigering van de inoverwegingname van de asielaanvraag van de eerste en tweede verzoekende partij. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen op 15 september 2015, met arrest nummer 152 528. Op 30 juni 2015 beslist de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van de derde verzoekende partij. De derde verzoekende partij dient een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad (RvV 175 416).

De gemachtigde beslist op 10 maart 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, aan verzoekers ter kennis gebracht op 10 maart 2013, waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten ,
naam : K.

voornaam : Z.(...)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 03 maart 2015 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 28 oktober 2014 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 15 (vijftien) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen.”

Dit is de tweede bestreden beslissing, aan verzoekers ter kennis gebracht op 10 maart 2013, waarvan de motieven luiden als volgt:

+ zeven (7) kinderen : K. T. (...) K. A. (...) K. Z. (...) K. Z. (...) K. K. (...) K. Z. (...) K. A.-R. (...)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw , die verklaart te heten ,

naam : K.

voornaam : E. (...)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 03 maart 2015 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 28 oktober 2014 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 15 (vijftien) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekers.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De derde verzoekende partij en de minderjarige kinderen worden vermeld op de tweede bestreden beslissing. In de nota met opmerkingen stelt verweerder dat het aan de minderjarige kinderen toekomt om hun moeder, de tweede verzoekende partij te volgen, nu zij haar statuut volgen. Aan de derde verzoekende partij komt dit niet toe, gelet op zijn meerderjarigheid. In de tweede bestreden beslissing wordt ook nergens zo vermeld, aldus verweerder.

De Raad dient *in casu* vast te stellen dat wat de derde verzoekende partij betreft er geen aanvechtbare beslissing voorligt. Om ontvankelijk te zijn moet het beroep gericht zijn tegen een uitvoerbare beslissing. Als uitvoerbare beslissing dient te worden beschouwd de handeling waarbij rechtsgevolgen in het leven worden geroepen of worden belet tot stand te komen, met andere woorden waarbij wijzigingen in een bestaande rechtstoestand worden aangebracht, dan wel zodanige wijzigingen worden belet. De vermelding waarbij de verweerder de derde verzoekende partij als meerderjarig kind wordt meegedeeld op de tweede bestreden beslissing, is geen rechtshandeling die wijzigingen aanbrengt in de rechtstoestand van de derde verzoekende partij. De loutere vermelding is geen voor vernietiging vatbare administratieve rechtshandeling, nu zij geen rechtsgevolgen doet ontstaan of verhindert dat deze zouden ontstaan, zodat het beroep slechts ontvankelijk is voor de eerste en tweede verzoekende partij (hierna verkort: verzoekers).

3.2. Verweerder werpt een exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep op wegens gebrek aan belang.

De Raad merkt op dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts beroepen voor hem kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037). Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Verweerder stelt in de nota met opmerkingen dat het *in casu* om een herhaald bevel zou gaan aangezien er reeds op 13 januari 2015 aan verzoekers een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten, betekend op 29 januari 2015. Verweerder stelt dat dit bevel niet werd aangevochten zodat het bevel definitief en uitvoerbaar is. Hij is dan ook van mening dat verzoekers geen nut hebben bij een eventuele nietigverklaring van de bestreden bevelen.

Verweerder stelt bovendien bijkomende stukken ter beschikking waaruit blijkt dat op 14 juli 2015 opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten is genomen. Verzoekers stellen ter terechtzitting hier niet van op de hoogte te zijn. Uit de stukken kan echter vastgesteld worden dat de beslissingen van 14 juli 2015 zijn betekend op 17 juli 2015.

De Raad merkt op dat het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en ook nog dient te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Er dient vastgesteld te worden dat zowel de eerdere bevelen van 13 januari 2015 als de bevelen van 14 juli 2015 niet het voorwerp uitmaken van enige procedure en uitvoerbaar zijn. Er blijkt derhalve niet dat de eventuele vernietiging van de in het kader van voorliggend beroep bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten verzoekers nog tot voordeel kan strekken. Na de vernietiging van de *in casu* bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten blijven verzoekers immers nog onderworpen aan een eerder en een later bevel om het grondgebied te verlaten.

Gelet op hetgeen voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat het beroep niet ontvankelijk is wegens gebrek aan het vereiste actueel belang. De opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep is, in de aangegeven mate, gegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de excepties van onontvankelijkheid van de vorderingen tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPS,
dhr. M. DENYS,

eerste voorzitter,
griffier.

De griffier,

De eerste voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS